

Kako bomo gospodarili?

Prejšnjo sredo se je v vseh petih ljubljanskih občinah in s tem seveda tudi v mestu pričela široka javna razprava o smernicah o politiki izvajanja družbenega plana Ljubljana 1976–1980 za prihodnje leto. Nosilci tega kroga javne razprave, za katere so se dogovorili tudi predsedniki vseh petih občin in mesta, pa so predvsem tisti, ki lahko bistveno prispevajo k hitrejšemu in uspešnejšemu razreševanju strateških ciljev v našem mestu. Tako bodo za poglobljeno razpravo o smernicah za zadnje leto uresničevanja srednjeročnega plana poskrbeli izvršni sveti, medobčinska gospodarska zbornica, mestni sindikat, mestna konferenca socialistične zveze in še nekateri drugi.

Seveda pa bo premalo, če se bomo tudi tokrat omejili le na obravnavo smernic, saj so te pravzaprav sestavni del celotnega srednjeročnega plana, torej nekakšna ocena dosedanjih štiriletnih uspehov in seveda tudi zaostajanj ter usmeritev vse naše pozornosti na tiste točke našega razvoja, ki nam bodo zagotovile tudi lažje gospodarjenje v prihodnjem srednjeročnem obdobju.

Kje se nam zatika, pa zdaj že precej natančno vemo. Zato bo tudi poglobljena razprava o devetmesečnem gospodarjenju, ocena do konca leta in o smernicah zlahka postala temelj vseh naših stabilizacijskih prizadevanj. Toda le v primeru, če se bomo v te razprave vključili prav vsi delovni ljudje in občani, saj je prav od našega odgovornega odločanja v veliki meri odvisno, kako bomo šli naprej po načrtani razvojni poti.

Majda Žlender

Kot zaključek vaje teritorialne brigade je bila na igrišču »Krima« slovesna proslava ob poimenovanju brigade po narodnem heroju Ladu Mauserju-Ronku. Pozdravni govor je prebral sekretar OK ZKS Vič-Rudnik Darko Perovšek, raport komandanta brigade pa je sprejel predsednik SML Marjan Rožič. Lik narodnega heroja je orisal Janez Učakar, v pestrem kulturnem sporedu pa so nastopili učenci OŠ Oskar Kovačič in OŠ Notranje Gorice in godba na pihala JLA

VRSTA PROBLEMOV ZAVIRA GRADNJO

Pot spominov in tovarištva – do leta 1981

Zamisel o gradnji Poti spominov in tovarištva – svojevrstnemu spomeniku junášemu boju Ljubljancev med 2. svetovno vojno – se je porodila že pred dobrima dvema desetletjema. Nekaj let kasneje pa je prišlo do idejnega osnutka za trajno rešitev, po kateri naj bi pot v celoti merila okrog 34 kilometrov, sicer pa bo, ko bo zgrajena pope-skana pešpot, ob kateri bo veliko drevja ter klopi za oddih. Leta 1974 in 1975 so na pobudo mladih mladinci (predvsem s sredstvi nekaterih delovnih organizacij, ki skrbijo za 102 spominska kamna ob trasi) zgradili prvi del poti prek Golovca. Od takrat se je precej spremenilo in pot se zdaj že kaže v jasnejših obri-sih.

Medtem se je na njej zvrstilo na stotine brigadirjev iz Ljubljane ter iz pobratnih mest in občin in iz vse Jugoslavije. Letos se je akcija za izgradnjo Poti spominov in tovarištva nadaljevala tudi po končanem poletju. V enodnevni akciji je tako v enem mesecu delalo dobrih 2000 mladincev iz ljubljanskih srednjih in strokovnih šol. S takšno usmeritvijo bodo nadaljevali tudi prihodnje leto. Z izgradnjo bo treba namreč pohiteti, če hočemo, da bo pot v resnici zgrajena do aprila leta 1981, ko bomo praznovali 40-letnico ustanovitve Osvobodilne fronte. Doslej je zgrajenih 7 kilometrov poti.

Ob tem je treba reči, da se

Odbor za izgradnjo PST še vedno srečuje z marsikatero težavo, ki zavira gradnjo in da marsikje za akcijo ne kažejo pravega razumevanja. Najbolj pereče je vprašanje pridobivanja zemljišč, in sicer tistih, ki so v lasti zasebnikov. Tega vprašanja slej ko prej ne more reševati le nekaj prizadevnih posameznikov, pač pa družbene ustanove in organi. Za pridobivanje lokacijskih in gradbenih dovoljenj bo treba najti najhitreje in najbolj racionalne postopke, saj so se doslej formalnosti včasih zavlekle tudi po več mesecev. V zvezi s tem se bo treba s predstavniki občin dogovoriti o tem, kako bi celoten postopek (pridobivanje zemljišč in vseh potrebnih dovoljenj) pospešili.

Tudi Pot spominov in tovarištva se ne more izogniti podražitvam. Po cenah iz leta 1974 bi tekoči meter poti veljal okrog 1500 dinarjev. Ta znesek pa se je zdaj že dvignil na 4000 dinarjev. Ob tem velja poudariti, da je odziv delovnih organizacij glede pristopanja k samoupravnemu sporazumu o združevanju sredstev še vedno preskromen.

Kar zadeva vzdrževanje Poti spominov in tovarištva, ki je prav tako pomembno kot izgradnja poti, so razmišljanja, da bi vzdrževanje posameznih odsekov zaupali 102 kolektivoma, ki že skrbijo za spominske kamne ob trasi. Tako bi dosegli, da bi bil odnos Ljubljancev do poti

bolj neposreden. Kako poteka vzdrževanje, pa bi preverjali odbori podpisnikov družbenega dogovora o varstvu spomenikov NOB. Seveda so možne tudi druge rešitve, vendar bi bile nekatere med njimi zelo drage.

Med sklepi, ki jih je sprejelo na nedavni seji tudi predsedstvo mestne konference SZDL velja omeniti, naj Zavod za družbeni razvoj Ljubljane, TOZD Urbanizem (lokacijski oddelek) dela v zvezi z gradnjo Poti spominov in tovarištva razume kot prednostno nalogo (podobno kot objekte samoprispevka) ter zagotovi, da bo pot v čimvečji možni meri zgrajena v širini 20 metrov, kot predvidevata odlok in družbeni dogovor. Svoje obveznosti pa ima seveda tudi mestna konferenca ZSMS, ki se bo morala pravočasno organizirati tako, da bodo vse akcije v zvezi z izgradnjo Poti spominov in tovarištva v prihodnjem letu tekle nemoteno in brez neljubih zapletov. Naloga družbenopolitičnih organizacij v občinah (zlasti občinskih sindikalnih svetov) pa je, da zagotovijo vsaj 90-odstoten pristop delovnih organizacij in skupnosti k samoupravnim sporazumom o izgradnji Poti spominov in tovarištva. Skratka, cel kup je vprašanj, ki jih bomo morali v mestu s široko družbeno akcijo razrešiti, če hočemo, da bo spomenik Ljubljani-mestu heroju v resnici zgrajen do leta 1981.

Tanja Keršmanc

LJUBLJANČANI O ZIMSKI SLUŽBI

Bo letos bolje?

Kdor se še spominja lanskoletne zime, se prav gotovo spominja tudi poledice in vseh posledic v zvezi z njo. Ljubljana je bila eno samo drsališče, na vsakem koraku pa si lahko videl koga, ki bolj ali manj uspešno lovi ravnotežje na zaledenelih pločnikih.

Tisti, ki jim je to uspelo, so jo srečno odnesli, ostali pa so povečini pristali na nezgodnem oddelku v bolnišnici. Številne pritožbe so prihajale na Komunalno podjetje Ljubljana, češ da bi pač morali nekoliko bolj poskrbeti za posipavanje in pravočasno odstranjevanje najprej snega in potem še ledu. Ko pa je že vse

skupaj tako zaledenelo, niti sol niti pesek nista prišla več v poštev. Letos naj bi bilo drugače. Kako bodo komunalci ukrepali letos? Predvsem bodo morali pohiteti. Potem bodo bolj redno posipavali. In še bi lahko naštevati.

Kaj pa menijo o tem Ljubljanci?

Silva Rihtar: »Treba bo nekoliko drugače ukrepati. Letos naj pohitijo, odstranijo naj sneg, še predno bo poledenel in potem za gotovo ne bo poledice. Vemo, da je težko povsod odstraniti sneg, saj najbrž toliko delavcev nimajo. Potem je pomembno tudi to, da vsak sam pred svojim pragom poskrbi za to, da bo pravočasno odstranil sveže zapadli sneg in da bo led sproti posipaval. Če bomo torej vsi prizadevni, bo letos res drugače.«

Irena Klopčič: »Komunalci bi se lahko nekoliko bolj potrudili. Lansko leto so delali počasi, čakali so, da je zapadlo toliko in toliko snega, šele potem pa so začeli sneg odstranjevati. Pač ravno toliko časa, da je sneg utegnil pole-deneti. Letos se to ne bo smelo zgoditi. Mislim, da ne smejo čakati na tistih nekaj centimetrov snega. Mislim tudi, da bi morali bolj skrbeti za ceste, ne samo za pločnike. Tudi ceste so pozimi zelo nevarne. Zlasti pa po centru mesta.«

Janez Filipič: »Naša zim-ska služba je preslabo organizirana. Kadarkoli hodim po mestu po novozapadlem sne-gu, se mi dogaja, da vidim lopate malomarno vržene ob kakšen polot, komunalci pa veselo malicajo. Saj ne mislim s tem reči, da nimajo pravice do malice, samo naj delajo takrat, ko ni veliko prometa, malicajo pa takrat, ko ga je precej. Tako bo tudi manj zastojev. Naši komunalci pa skoraj praviloma delajo ravno obratno. To ne velja le za zimsko službo, ampak tudi za tiste, ki rišejo zebre.«

Jože Javornik: »Lansko leto smo opazili korak naprej v zimski službi, vendar bi bilo lahko še bolje. Predvsem so bili hišni sveti tisti, ki se niso izkazali, kajti zimska služba ni le stvar komunalcev, temveč nas vseh. Tisti, ki ne poznajo odloka SML, krivijo zimsko službo, ki pa ni kriva prav za vse. Zavedati se je treba, da stokanje prav nič ne pomaga, vsi se moramo vključiti v akcijo, pa bo urejeno. Komunalci naj skrbijo le za ceste in pločnike.«

M. Krapež

Foto: Lado Čuk